

JKR מחזיקה את HP

הערה: החלטתי כי "Rowena" מבוסס על המבטא על ההברה הראשונה, עד נוחות דורש אחרת. כמו כן, אני אמריקאי, כך "Z" חרוזים עם "משפחה". תתבע אותי. (לא אתה, JKR).

כתב ויתור: הדעות והדעות הקדומות הן הדגשות ביותר של הדמויות ולא של המחבר. לקבלת מעמד כשרות של תותים, ועל סדר עדיפויות הנכון של מצוות במצבים עם משאבים מוגבלים, CYLOR. פרק מכיל וולגריות קלה.

"...יְהִי-עֶרְבַּי וְיָהִי-בֹקֶר, יוֹם אֶחָד" (בראשית א': ה')

היו לו שלושה כיפות חדשות - קטיפה שחורה, בלי שום רקמה, כזו המתאימה לילד כמעט בר-מצווה. מלבד אביו, הוא היה הילד היחיד בקינגס קרוס, לבדו, עד כמה שיכול היה להבחין. בשנה שעברה הוא כמעט בכה על הרציף, אבל הגזע שלו היה מלא הפעם. הוא היה הקצור שלו, *machzorim* שלו; הם ארזו את זכותו הישנה של "בא מציעיה" על גבי המשניות החדשות, ותיק מלא בסדיני אביו; חנוכיה, פתילות כותנה ועכבישים מתכתיים קטנים שהחזיקו אותן במקום, בקבוק שמן זית עטוף היטב בפלסטיק - אפילו שני סירים קטנים, אחד אדום ואחד כחול, טריבל טרי בחדר האחורי באוצרות התורה.

אחרי שחרית באותו בוקר, טטי קיפל את הטלית שלו לאט ואמר לשולם שימשיך הביתה. יהודה הביט בו בתמיהה, וטטי החזיקה אותו לאחור, והטה את ראשו לעבר הרב, שהיה שקוע בשיחה עם השוער. הרב הרים את מבטו וראה אותם תלויים מרחוק, וטפח על השוער על הגב ופנה אליהם. "הראשון בספטמבר?" יהודה הינהן בראשו. "הרכבת יוצאת באחת-עשרה."

"ואתה מוכן?" הוא פתח את פיו, אבל הרב עצר אותו בידו. "זו לא היתה שאלה רטורית, יהודה. חשוב על זה לפני שתענה."

הוא שתק. הוא חשב על מייקל ועל טרי, על טרי תמיד, והתפלל את מנחה בחדר-המגורים - העקצוץ הפרוע, החשמלי, שזינק על זרועו כשהרים את הסוג העברי השחור-שחור שלו, המרחף על רקע אור הבוקר הכחול בחדר המשותף. כל בוקר, כל יום. עוד שנה.

"כן ... כן, "אמר לאט. "אני חושב שכן, על כל פנים שאתה מוכן."

אביו נראה מודאג מההיסוס, אבל פניו של הרב נרגעו. "אני שמח, הייתי מודאג יותר אם היית שולל את עצמך לחשוב שאתה מוכן לחלוטין, אתה תמיד צריך להשאיר מקום לשאלות."

"תמיד יש לי שאלות", צחק. "עשר מהן, כל שבוע."

"אם אתה יכול, "אמר הרב. "נראה שאני זוכר קצת פטפטת בשנה שעברה ..."

"טוב, עכשיו יש לי ינשוף, "אמר יהודה. "אז זה יהיה קל יותר, הפעם, אני יכול לשלוח מתי שאני רוצה בלי לשאול מבית הספר."

"טוב!" אמר הרב זלר. "תחזיק מעמד - לא יעבור זמן רב עד שנחזיר אותך."

הוא הרים את ראשו. "למה אתה מתכוונת?"

חיוכו של הרב נראה הפעם מתוח בצורה מוזרה. "ובכן, ככל שתקדים להתמכר לקסם הזה, ככל שלא יהיה זה מצב של 'פיקוח נפש', כך תגיע מוקדם יותר עם כל חבריך לכיתה, וזה מה שכולנו רוצים, לא?"

"כמובן", הוא מלמל.

"ואיך אתה ממשיך השנה?"

הוא תקע אותם באצבעותיו. "במשניות אנחנו לומדים את מסכת 'יומא' אני אנסה לסיים אותה עד פסח, ופרק המפקיד, הלכות תפילין, וכמובן יש גם את פרשת השבוע."

הרב הביט באביו. "ר' מאיר, אתה תראה ממנו הרבה נחת, זה צדיק קטן!"

"אה, "אמר אביו ברכות, ידו לוחצת את כתפו של יהודה, "אנחנו כבר רואים."

"ברכה והצלחה", אמר הרב. הוא הושיט את ידו, ויהודה לחץ אותה. ואז הוא היה בבית. הוא נפרד מאסי-שלום-עדנה-ברוכי-אליהו ויוסף, קיבל את ברכתם לטיסה בטוחה. הזיכרון גרם לו לחלחל, עכשיו כשהיה בתחנת הרכבת ובה במסלול ריק תשע והנוסעים יורדים על המסלול עשר; הוא לא אהב לשקר. אביו בהה כעת בעמוד הלבנה, מנענע בראשו. "אנחנו באמת צריכים לרוץ אל תוך הקיר..."

זה היה מבלבל באותה מידה כמו בפעם הראשונה. הוא ראה את חמש מאות הוויזלים האדומים. הילדה הקטנה החיוורת מ"פלוריש" וב"בלוטס", מלווה בגמדון בעל גוף גדול פי חמישה מגודלו; צ'ו צ'אנג ומרייטה אדג'קומבה, מתחבקות וצוחקות. היה מוזר שאביו גם הוא רואה אותם, מערבבים את הוגוורטס ואת גולדרס גרין יחד לקוקטייל מטריד. האדם היחיד שלא ראה הוא מייקל, שפגש את אמא ולא עשה את זה מוזר בכלל.

"זה החבר שלך?" "מה קרה?" "שאל טאטע, כשאחד הנערים של סלית'רין הניד בראשו לעברם. הוא היה עם גבר עם אותו שיער בלונדיני קפוא שהיה חייב להיות אביו. "הוא מסתכל על הגיל שלך."

"לא, זה מישהו אחר, הוא באחת השיעורים שלי"

היה שיעול מאחוריו. "שלום, יהודה, היה קיץ טוב?"

בטנו צנחה, אבל הוא הכריח את עצמו לחייך - הם היו בסדר עכשיו, הם היו מעין חברים - והוא הסתובב כדי לברך את הפנים החדשות. "וזה טרי. .." הוא עצר את עצמו. הוא כמעט אמר את טאטע לפניהם. "זה טרי, אבא שלו הסיע אותי הביתה בשנה שעברה."

"נעים מאוד, "אמר אביו של טרי, לוחץ את ידו של טאטע. "וזה-"

"אני יודע מי זה!" צעק ילד קטן. "הוא זה של גולדרס גרין!"

יהודה הרים את מבטו. אישה גבוהה עמדה מאחורי אביו של טרי, שערה היה חשוף, מוקפת ילדים בלונדיניים בגדלים שונים. מי שצעק היה אח המוגלגים הקטן, אבל היו שם גם שתי ילדות קטנטנות, אחת מהן מצצה את אגודלה, ואת הילד הגדול, שהיה גבוה כמו טרי, אבל צעיר יותר.

"זה בנג'מין, "אמר טרי וכרך את זרועו סביבו. "הוא מתחיל השנה."

"והוא מפחד!" אמר האח המוגלגי. "הוא בכה כשקיבלנו את הגלימות שלו!"

בנג'מין חייך והכניס את ראשו. "אז מה אם אני אעשה את זה, אולי זה מפני שאני אתגעגע אליך, מה? "שאלתי.

"זה הבן שלי, בסדר, "אמר האב בגאווה. "יש לך הכול, בחורים י אבי, תן להם משהו בשביל ממתקים ברכבת -

כשאמה של טרי טלטלה כמה מטבעות כסף בידה, הביט יהודה בתוך התיק שלו - לא בתא המטען שלו, בשקית הקטנה שלו. אמו ארזה בזהירות: סנדוויצ'ים, ענבים, ומה שנראה כמו שוקולד מספיק בשביל צבא קטן. היא נתנה לו גם את הכסף הנוסף ממסע הקניות, כדי שיוכל לקנות משהו מהעגלה.

"אל תשכח להתפלל מנחה, "אמר אביו כשהרים את מבטו. "שאקיא כאן בערך רבע לשמונה, אבל זה יהיה מאוחר יותר צפונה, קרוב לוודאי רק אחרי שמונה - יש לך את היומן שלך?" "לא."

הוא טפח על השקית במבט מרגיע. "יש לי את זה כאן: השקיעה היא בשמונה-שבע באדינבורו, אבל אני אתפלל ברכבת רק כדי להיות בטוחה, ומאמי נתנה לי ארוחת צהריים, והם מוכרים פירות ברכבת - אני יכול לעשות את זה פעם, טטי, עשיתי את זה קודם."

אביו נשם נשימה עמוקה. "אבל השנה זה שונה, זה הולך להיות בר המצווה שלך השנה."

"אני יודע, "אמר. הוא רצה לקחת את אותן נשימות חרדה גדולות שאביו היה, רק שהיה עליו לשמור על שלוותו, כדי שאביו יחשוב שהוא אמיץ. האמת היתה שגם הוא פחד. הוא לא הפסיק לפחד מפני שאביו סיפר לפרופסור מקגונגל על הפיאוס של מיירסון, שכן הבין שאין מי שיגיד לו איך להיות, כי אף אחד אחר לא היה כמותו. הוא ייצב את נשימתו והביט באביו, ממתין.

"הם נתנו לך קצת צרות על כל ימים טובים בשנה שעברה, אז אמא ואני החלטנו לשחק את זה בטוח." טאטי שלף מעטפה מכיסו. "אמא כתבה את זה, רק במקרה, אם יש לך בעיה – כל בעיה בכלל – על הגעתך הביתה, אני רוצה שתיתן את המכתב הזה לראש הבית שלך, זה מה שאתה רואה בשביל רשות, נכון?" הוא הביט במעטפה. "מה זה אומר?"

"אף פעם לא אכפת לך, "אמר אביו. "אתה רק צריך לתת את זה לראש הבית שלך, תקשיב לי, יהודה: קסם או לא קסם, אתה הולך להיות בר מצווה, אמא ואני נדאג לך". הוא רצה להאמין, אבל הוגוורטס לא היה כמו גולדרס גרין, ואיך הם יכלו לדעת? הוא הושיט את ידו לאט לקחת את המכתב. הוא הפך אותו בידו והביט לאחור אל אביו. "שניכם צריכים לעלות על הרכבת, "אמר אביו של טרי, אי שם במורד הרציף. "זה לא יהיה הרבה זמן עכשיו."

טרי העביר יד בשערו בניסיון שקוף להיראות קר. "יש לך את הארגז והכול, בן?" אמו של טרי נשקה לו ואחר כך בנג'מין, ושני הנערים לחצו את ידו של אביו, מחווה שחשב יהודה מוזר. טרי ברע על ברכיו כדי לחבק כל אח קטן בתורו. בנג'מין התרומם לתוך המכונית. "תסתכל על הצעד שלך שם." טרי הסתכל מעבר לכתפו מן הפתח. "בא, יהודה?" "כן –"

טאטי עצר אותו בידו על כתפו. "חכה רגע." "עוד רגע, "הוא סיים.

טרי נתן בו מבט סקרן כשעלה על המדרגה האחרונה ונעלם לתוך הרכבת. כעבור דקה ראה יהודה את פניו מופיעים בחלון התא. הוא נופף בידו. יהודה פנה אל אביו. הוא תחב את המכתב לתיקו. "זה לא כל כך הרבה זמן, "אמר באומץ. "אני אראה אותך בחנוכה!" אביו לא ענה. במקום זאת, ידיו החזקות חפן את צדי פניו. "ישימך אלוקים כאפריים ומנשה", אמר אביו בקול ניחר

"יברכך השם וישמרך,

יאר השם פניו אליך ויחונך

ישא השם פניו אליך וישם לך שלום..."

אשם צריך להגן עלי, חשב מכנית, השם צריך לשאת את פניו אלי ולתת לי שלום. כשהרים את ראשו, ראה את אפו של טרי נלחץ אל הזכוכית, מתבונן בו. למה הוא חייב להיות כאן? זה לא שהוא הפריע, אלא שהוא תפס מקום בחזית מוחו של יהודה, שהיה צריך להגיע אל טטי. הוא הפנה את ראשו לנשק את ידו של אביו, ושניהם הסתובבו להביט ברכבת המתנשאת, ולא יכלו עוד לעכב את הרגע. הרציף היה מפוזר עכשיו רק במבוגרים, הילדים רוכנים מהחלונות כדי להיפרד מהם. הוא טיפס במעלה המדרגות ורכן קדימה כדי למשוך את החלק העליון של תא המטען, אביו דוחף אותו מלמטה.

"תכתוב לנו בהקדם האפשרי, "אמר אביו. "אנחנו רוצים לדעת שהגעת לשם בשלום"

מה שהוא עומד לומר נעצר בגרונו: הוא הביט למטה אל אביו מהרכבת: אביו דחף את תא המטען שלו דרך הפתח, אל הוגוורטס אקספרס. זה לא אמר שום דבר, הוא היה צריך ללכת, אבל באותו זמן הוא היה קצת רוצה שהם יבקשו ממנו להישאר.

"ביי, טא, "הוא לחש.

אחרי שהדלת נסגרה, זה לקח כמה נשימות עמוקות, רועדות לפני שהוא יכול להרכיב את עצמו ולגרור את תא המטען מן המישורת. טרי יהיה בתא הקרוב לדלת וכנראה ציפה לשבת איתו. הוא פתח את הדלת לאחור ומצא את בנג'מין וטרי יושבים זה מול זה, מנופפים להורים והאח הקטן והאחיות מבעד לזכוכית. גם אביו של יהודה עמד שם, עומד מגושם ובודד במרחק מטרים ספורים, ממצמץ בדאגה עד שעיניו מצאו אותו. הוא נשען על טרי כדי לנופף. דלתות נטרקו, הרכבת נרעדה, הבלמים התנתקו; הפלטפורמה חלפה על פניהם, והם התאספו במהירות, התחנה הצליפה על פני העבר, מעומעמת בענני אדים, ואז הם נעלמו.

עיניו נשארו קבועות במקום שבו היה אביו, היכן שהוא עתיד להיות בעוד שלושה וחצי חודשים. גרונו היה מתוח, אבל הוא לא בכה. הוא הניח לעצמו ליפול למושב ליד טרי. פניו של בנג'מין נשארו מופנות אל החלון. הוא חשב שהוא שומע רחרוח.

טרי הביט בו. "אני יכול לשאול אותך שאלה, יהודה?"

הוא ידע מה זה יהיה: הברכה. בחודשיים האלה בחמימות של גולדרס גרין, הוא שכח שזה מוזר להיות משוגע. הוא יכול לומר לא, אבל הוא הניח שאין צורך בכך. הוא ידע זאת כמו גב ידו. השם צריך לברך אותך ולצפות בך, אה, אבל עבור טרי זה יהיה אלוהים צריך לברך אותך... הוא פגש את עיניו של טרי וחיך. "בטח!".

"אני מתכוון... "טרי היסט. "סוג של שאלה דתית?"

האם יש סוג אחר? בנג'מין עדיין הביט מבעד לחלון, ויהודה שמח על כך. זה היה קשה מספיק כאשר זה היה רק אדם אחד. "בסדר, "אמר בסבלנות. "מה זה?"

"מה אבא שלך אמר לך על הרציף, הוא הניח את ידיו על הראש שלך ככה". טרי החזיק את ידיו לפניו, כפות ידיו כלפי מטה ואגודלים חופפים. "הוא התפלל בשבילך?"

"לא, כן, הוא נתן לי ברכה". הוא הסביר את ברכה, בתרגום מגושם 'זיחונך' כ"יהיה נותן לך נימוס בלי שום סיבה", כי הוא לא ידע איך לומר באנגלית, אבל טרי זיהה את זה בכל זאת. "הוא יהיה אדיב לך?"

"אני מניח שכן, "אמר, נכון. "זה מה שהוא אומר לכל אחד מאיתנו בכל ש... כל שבוע, רק אני לא אהיה שם שהוא יגיד את זה, אז הוא אומר את זה פה, כדי לפצות את שאר השנה". בטנו התעוותה בכאב כשחשב על ליל שבת בבית, אביו מברך את שלום וממשיך ישר לעדינה. הוא תהה אם אתה יכול להגיד את עצמך על עצמך.

טרי הביט בו באהדה. "גם אני לא התגעגעתי למשפחה שלי, הכתיבה לא היתה אותו דבר, אבל זה משהו... השמש הבהיקה בפניו וגרמה לו למצמץ. הרכבת עזבה את לונדון עכשיו, והוא אפילו לא ראה אותה. בחוץ היו שדות ירוקים שמורים בקפידה, מנוקדים בפרה מזדמנת. "אבל זה לוקח את הינשופים כמה זמן לחזור, זה לא כמו להיות שם..."

"יש לי ינשוף השנה - טוב, חצי ינשוף, באמת... "הוא דיבר בלי לחשוב. "ראית את מייקל? "שאלתי. טרי קימט את מצחו. "למה אתה צריך אותו?"

"זאת מכונת מעופפת? "שאלתי. בנג'מין פלט. המתח התאדה. הם התרוצצו על המושבים כדי לעקור את צוואריהם מבעד לזכוכית. היה קשה להיות בטוח; לא שמשנה מה זה היה, הוא המשיך נסחף לתוך עננים, והשמש בוהקת מדי בהירים כדי להביט ישר אליו. "למה היית מטיס מכונת, היית צריך להיות משוגע". "מכונות אינן עפות, "אמר בטיפשות, ואז בדק את עצמו. הוא היה בדרכו להוגוורטס. אולי מכונות יכולות לעוף, עם קסם; איך הוא ידע? "איך זה יכול לעבוד, בכל זאת, המנוע צריך חשמל, הוא צריך פשוט להתפוצץ".

"זה לא הולך להוגוורטס, מכל מקום, "אמר בנג'מין. "זה לעולם לא יירד מהקרקע עם כל הספרים האלה של לוקארט".

"הם לא כל כך כבדים, "מחה טרי. "הם, יהודה?"

"אין לי אותם, "הודה. "אמא שלי לא קנתה אותם בשבילי, היא אמרה שזה מחבט".

"אמך חדה למדי, "אמר בנג'מין וצחקק.

"בנג'מין!" טרי אמר. "הוא תפס שדון רק באמצעות מסננת תה י זה עם goulings עם Ghouls האם קראת אותם בכלל, יהודה?"

"לא יכולתי, "אמר יהודה. "אין לי אפילו אותם, אני מניח שאוכל ללוות אותם מהספרייה אם אצטרך, זה לא שאנחנו עומדים לערוך מבחן על כל שבעתם בבת-אחת".

"שמונה", "אמר טרי, "אם אתה סופר את האוטוביוגרפיה." בטרם הספיק יהודה לעצור אותו, טיפס וחצה את המושב כדי להגיע לגזעים שבפינה. כשחזר, הוא נשא עמו את ערימת הספרים, שמונה מחיוביו הקורנים של לוקארט היטלטלו על השולחן. "אתה יכול להתחיל עכשיו, אם אתה רוצה."

הוא נגע בפסגה העליונה - שבר עם באנשי - מתפתה. רק כמה עמודים, אמר לעצמו כשעבר בהקדמה. כשהרים את מבטו מהפרק השני, טרי פתח עוד אחד מהספרים, ובנג'מין הביט בו בגלוי. אתה יכול לקרוא את כולם עד שנגיע לשם.

זה, חשב, לא רעיון רע. הוא הצטער שבנג'מין לא יביט בו במבט מוזר כל כך, אפילו למשהו תמים כמו קריאה מהירה. באצבע אחת הוא דחף את ערימת הספרים לעברו. "גם אתם יכולים לקרוא אותם, כולנו יכולים לקרוא אותם, זה יכול להיות הכנה לשנה".

בפעם הבאה, לא נשמע שום קול, אלא הדממה הדוממת של הדפים שהפכו ואנשים שקראו יחד. לא היו עוד חוות מחוץ לחלון עכשיו, והדשא נראה פרוע ולא מלוטש. הם נסעו דרך עץ ירוק כהה כשהדלת נפתחה.

"משהו מחוץ לעגלה, יקירי?"

"יש לך פרי?" שאל יהודה.

"כמובן, אהבה, אני בטוח בזה השנה." היא העבירה לו שני תפוחים ובננה, והוא הושיט את הכסף. "וכל דבר בשביל שניכם?"

"שלוש צפרדעים שוקולד, "אמר טרי, "ושלי גם לאחי".

השעות חלפו במהירות במועדון הספרים "לוקארט" המאולתר. מפעם לפעם היה בנג'מין מכחכח בגרונו כדי לקרוא בקול רם משהו שהוא מצא מזעזע במיוחד, ליצור קשר עין עם יהודה, אבל לשמור על פרצוף פוקר כשהוא הסתכל על טרי. יהודה סיים את ברייק עם באנשי והמשיך לגדינג עם שדים כאשר דלת התא נפתחה שוב. "הנה אתה!" מייקל אמר. "חיפשתי אותך!"

יהודה העיף מבט אל טרי, והוא ידע ששניהם תוהים את אותו הדבר: "האם אתה רק יהודה, או שניהם? בנג'מין נכנס לשתיקה המביכה: "איך ידעת שהיינו כאן?" "שאלתי."

מייקל צנח לתוך המושב לצדו. הוא נשא עמו כלוב ציפורים, שאותו הניח בזירות על השולחן. "שאלתי את המכשפה אם מישהו הזמין פרי".

בנג'מין צחק. טרי רכן קדימה. "זה חצי ינשוף שלך?"

"כן, "אמר מייקל. הינשוף הציץ בהם בעצבנות, ראשה תחוב מתחת לאגף חום-אדמדם. "כל הבוקר, הוא רק השתתק כשהגענו לתחנה. הוא הצביע על השקית של יהודה, שם עוטפה המעטפה הלבנה מעל הכריך. הוא דחף אותה בחופזה וקיפל את החלק העליון של השקית. "זה מכתב שהורי נתנו לי לתת לפרופ' פליטוויק."

"אז אמא שלך או אבא שלך צריכים לדעת משהו על הוגוורטס! מייקל אמר בלהיטות. "אבל חשבתי שהם מוגלגים?"

"הם כאלה, "אמר יהודה. הוא הפך את המעטפה בידיו, תוהה אם זה נימוסי התנהגות נאותים כדי לתת לאשף מכתב על נייר, כאשר כולם בהוגוורטס השתמשו בקלף. "האם שלך ביקשה ממך לכתוב כשהגעת להוגוורטס?" "שאלתי."

"כמובן, אני מקווה שהוא יוכל לעשות את זה, אנחנו עדיין צריכים להכשיר אותו לשאת דברים כבדים יותר, כמו שהבחורה בחנות אמרה."

"ינשופים צריכים ללכת אל האולרי, "אמר טרי. "אתה צריך לקבל אישור אם אתה רוצה לשמור אותו במגדל Ravenclaw".

"אתה חושב שגם אני אהיה ברבנקלו?" "שאלתי. בנג'מין אמר. בפעם הראשונה הוא נשמע עצבני באמת.

"כמוך?"

"אולי, "אמר טרי. "אבל אי אפשר לדעת, אמא, זאת היתה האלפאף, וגם סבא וסבתא, זה לא משנה, באמת, זה אותו מעמד, לא משנה באיזה בית אתה נמצא".

"בכל מקרה, "אמר מייקל, "הייתי צריך למצוא אותך, כי עדיין אין לו שם, אמא ואמא שלי קוראים לו אנונימוס כל השבוע, וזה לא ממש שם של ינשוף. , ובכל מקרה זה צריך להיות שם ששנינו החלטנו, חשבת על אחד?"

"לא." האמת היא שהוא לא חשב על כך, כל מה שקרה בבית קרה כל כך מהר – אמא נושאת את בייבי יוסף אל המונית כדי לצאת לישראל, אסתי רועה אותם במעברים לאספקה בבית הספר, עושה לו פרצופים מצחיקים באליהו כדי שלא יבכה בחנות. "האם אתה?"
"יש לך ינשוף זנגביל!" טרי קרא. "מעולם לא ראיתי אחד מאלה."
"אני יודע!" מייקל אמר בשמחה. "יהודה לקח אותך, אני חושב שאנחנו צריכים פשוט לקרוא לו ג'ינג'ר ולסיים עם זה."

"ג'ינג'ר הוא שם של ילדה, "התנגד יהודה. "הוא בן."
"יש שם גם שמות של ג'ינג'ר, "אמר בנג'מין. "חלוד?"
"קצת, אתה לא חושב?" שאלתי. טרי אמר. "מגיני-רבנים צריכים לקרוא לו'חמצן פריק', לפחות."
"מה זה פראקוקסיד?" מייקל אמר. "מין רצח?"
"פאריק, חלל, תחמוצת, "תיקן יהודה. "זו מילה מדעית חלודה, אבל זה קצת ארוך לינשוף."
מייקל משך בכתפיו. "אוקסייד יכול להיות השם האמצעי שלו – אבל אנחנו חייבים לתת לו שם אחר?"
"לא. יהודה הביט בו, מבולבל. טרי התעסק עם ז'קט הנייר של מסעות עם טרולים על ברכיו. מייקל המתין בסבלנות, כאילו היה ילד טיפש במיוחד. "שם אחר, כמו איך אתה יהודה, אבל אנתוני ברשימות של בית הספר?" שאלתי.
"הו, לא, בטח לא, הוא חיית מחמד."
"אז זה התיישב." מייקל שלח אצבע דרך הסורגים. "אוי, פריק, בוא הנה ותנשוך לי את האצבע."
פריק חייב.

"מה נעשה כאשר נגיע לשם?" שאל יהודה. "אנחנו צריכים להשאיר אותו עם הגזעים י הוא עלול לחלוף על הסירות."

"הו, אנחנו לא הולכים על הסירות השנה, "אמר מייקל. "זה רק לשנים הראשונות – יש לנו כניסה נהדרת לסטיינג, וכל זה, לא, אנחנו נכנסים לקרונות, יש להם את הסוסים המעופפים הבלתי נראים האלה – סוסים בלתי נראים?"

"ובכן, לא ממש בלתי נראה, אני חושב שיש אנשים שיכולים לראות אותם"
"ת'סטראלים?" טרי הציע.

"כן, זה היה." מייקל הביט מבעד לחלון. "בכל מקרה נהיה שם בקרוב."
החשיך. מתחת לשולחן הכניס יהודה את ידו לתיקו, מלטף את עורו הבלוי של הסיידור. טרי היה בסדר עד כה, הוא רק שאל רק את השאלה אחת על טטי של *bentching* אותו, וגם אז הוא נתן לו אזהרה, דרך לומר לא. גם האח הקטן נראה הגון. אבל הוא לא הצליח להביא את עצמו להתחיל להתפלל. כולם היו לוטשים בו עיניים, והוא היה מתלבט בין קאזואנה ממשית ומצייר הופעה בשבילם ... לא, היתה לו שנה שלמה בשביל זה, הוא היה זקוק לתפילה אחרונה בפרטיות.
הוא קם על רגליו. "אני אחזור בעוד רגע."

הוא שמע את המלמול המבולבל כשהדלת נסגרה מאחוריו, משאיר אותו בדממה. היה שם תא ריק, והוא הניח למושבם לעטוף אותו. אשרי יושבי ויסה, עוד יהלוצ'ה סלה ... השקיעה שמאחורי הזכוכית הטילה דפוסי זוהר על דפי הסיידור שלו, ומילותיו הלוחשות מילאו את השתיקה.

... *Zocher chasdei avos, u'meivi Goel livnei bnei hem l'maa shemo b'ahava*

Grace לנו עם הידע שלך, תובנה, ואינטליגנציה ...

... *Hashivinu avinu l'sorasecha, v'karveinu l'avodasecha malkeinu*

חזרה לירושלים

... *Modim anachnu lach*

אנחנו מכופפים את ברכינו וקשת ומודים על המלך השולט על המלכים ...
בשחר, הסידור נסגר בידו המיוזעת, הם לא שאלו היכן היה. בחוץ, ההרים הכהים עברו לאט יותר, והוא שמע את שריקת המעצור הקלושה. קול חד וברור נשמע משומקום: "נגיע להוגוורטס בעוד חמש דקות, בבקשה תשאיר את המזוודות ברכבת, היא תועבר לבית הספר בנפרד".
הרכבת רעדה עד שנעצרה.
לסתו של בנג'מין נקבעה, פניו משוכות ונחושות. "זה יהיה בסדר, מלמל טרי, אבל אחיו בקושי התעוות בהכרה. הם דחפו את התא, אל ההמונים שהסתובבו במסדרון, כשהם מסודרים בזה אחר זה דרך דלתות הרכבת הקטנות. אוויר הלילה הקריר הדיף ריח כפרי.
"שנים של עצי אשוח!" האגרید התקשר ממקום כלשהו במורד הפנס המואר. "שני עצים", כאן!
בנג'מין החל להתקרב אליו, ואז היסס, מביט בטרי כאילו כדי לקבל רשות. "קדימה", אמר טרי בעידוד.
"נתראה בטירה!"
הם ירדו איכשהו מהרציף שעה שבנג'מין נעלם לעבר עצי האורן, גבו זקוף מאוד, והם נדחפו דרך הפתח אל מחוץ לתחנה, הדרך החוצה. היו שם כרכרות, מאה מהן או יותר, הפירים ריקים כאילו מחכים לסוסים שלא יגיעו לעולם. הוא טיפס אל מאחורי מייקל, וטרי התגלגל מאחוריהם וסגר את הדלת. הם קיפצו מעל אדמה סלעית, יורדים אל הדשא שלפני הטירה.
האולם הגדול בוהק באור נרות צף, הגדרות שולחן זהב נוצצות על ארבעת שולחנות האוס הארוכים, הספסלים כבר מלאים למחצה. ליד השולחן הראשי עמדו הפרופסורים בשורה לפני כיסאות גבוהים - פרופסור ספראוט, שערות שיער אפורות נמלטו מתחת לכובע מטולא; פליטוויק, מחווה באדיקות אל מאדאם פומפרי,
"הו, אלוהים, לחש טרי. "זה לוקהרט, הפרופסור החדש לא אוהד של לוקהארט - זה לוקהארט!"
יהודה עמד על בהונותיו כדי לראות. היו אלה הפנים מעטיפת הספר, המחובר לגלימות סגולות עמוקות, משוחחות עם פרופסור סנייף, שעמד רחוק ממנו ככל האפשר מבחינה אנושית ורוטט כמעט בגועל: אחרי כמה דקות הוא הסתובב ויצא מהחדר. טרי לא ראה; הוא החליק למושב ליד השולחן השני אל האחרון.
מעבר ליהודה ראה כמה פרצופים מוכרים: זאביני, מאלפוי הבלונדיני; מיליסנט בולסטרוד, עדיין גבוהה ממנו.
הם כמעט לא התיישבו, רוחות הרפאים חלפו זה עתה על פני התקרה המכובבת, כשפרופסור מקגונגל נכנס למסדרון, מלכותי בגון ירוק מטאטא ובכובע מכשפה מחודד, שורה של שנות-שנה הראשונות מתנדדות מאחוריה. הוא סקר את הפטפטת, תוהה אם הוא נראה כל כך קטן ומבוהל בשנה שעברה. פרופסור מקגונגל הניח לפניו שרפרף בעל שלוש רגליים. כשהניחה את הכובע המחודד המלוכלך, הוא מצא את בנג'מין, מביט בערנות במסדרון כאילו יבדקו אותו מאוחר יותר. עיניו נפלו על טרי, והוא נשף קלות. לרגע השתררה שתיקה, ואז דמעה ארוכה ליד שוליים נפערה לרווחה כמו פה, והכובע פרץ לשיר:
"ערב טוב י הוגוורטס מברך אותך, בשנים הראשונות מא 'עד ת',
כדי להצטרף למסורת מפוארת ולמשפחה עתיקה,
וכמו שחובתי במשך אלף שנים ויותר,
אני אפנה אותך לבתים בדיוק כפי שעשו המייסדים שלנו ארבעה:
האמיץ גודריק, הוא לקח את מי שטען קדימה, בשלום או במלחמה,
העז וחסר האונים לבית הקרוי גריפינדור.
סלייזאר לקח את אלה של העבריינים, אלה ששיחקו כדי לנצח
אם אתה רוצה למשוך את המיתרים, אתה יכול להשתייך לסלית'רין.
וייז רוונה, היא לקחה את אלה שבאינטלקט ראתה
החוכמה והמחשבה העמוקה לביתו של רבנקלו.

הלגה המתוקה לקחה את כל אלה ששאלו; אליה די
אם אתה נאמן וחרוץ, אתה יכול להיות Hufflepuff.
ארבעת המייסדים הצטרפו לידידות על אף ההבדלים ביניהם,
ארבעה בתים להפוך את הבית עבור כל סוג של מכשפה או אשף,
ארבעה ניגודים מאוחדים בתופעה נדירה,
ארבעה מורים בנו בית ספר שנמשך גם כשהלכו.
המייסדים שלנו כבר לא, אבל אני עדיין שר את השיר שלהם,
ותסתכל בתוך הראש שלך, ותגיד לך איפה אתה יכול להשתייך.
אז ברוך הבא! במאי זה יהיה הראשון של ימים מאושרים רבים ...
עכשיו תתקשר לאומללים המסכנים ששמן מתחיל ב- A!"
אזוות הצחוק גוועה כאשר פרופסור מקגונגל פרש מגילת קלף. "כשאני אקרא לך את השם שלך, אתה
תבוא, תלבש את הכובע ותתיישב על השרפרף, וכשהכובע יודיע על הבית שלך, תלך ותתייצב ליד השולחן
המתאים, אלדרטון, רבקה!
הנערה הזעירה ששמה התחיל ב'חיך' במבוכה כשעשתה את דרכה אל השרפרף. הכובע נחה על ראשה
לרגע ואז צעקה "רבנקלאו!"
"בסדר!" צרח מייקל, והצטרף לשאר השולחן בתשואות. ליד השולחן הראשי עמד פרופסור פליטוויק על
כיסאו ומחא כפיים. רבקה אלדרטון קפאה, נראתה מבולבלת, אבל דחפה את הכובע למקגונגל וזינקה אל
מושב ליד פנלופי. "בטח שהיא שייכת לרבנקלו, היא אפילו לא יודעת איפה השולחן.
"ובכן, קשה תמיד להיות ראשון, "אמר יהודה. "לכובע יש נקודה".
"Bagley, הת'ר!"
"אבל זה לא אמר משהו כזה השנה שלנו, "אמר מייקל. "זוכר?"
"HUFFLEPUFF!"
יהודה הנהן. הוא שר את נשימתו: "בכל זאת, אצל רבנקלו הזקן, אם יש לך מוח מוכן, במקום שבו יהיו
שנינות ולמידה -
"ששש!" טרי אמר במתיחות, כי פרופסור מקגונגל קרא, "בוט, בנג'מין!"
בנג'מין ניתק את עצמו מן הפטפטת הקטנה של השנים הראשונות. מרפקו הכה את הנערה שלצדו והוא
השתהה כדי לומר משהו שנראה כמו מצטער, אתה בסדר לפני שאתה רץ אל השרפרף. מקגונגל הניח את
הכובע על ראשו. היתה שתיקה ארוכה.
"בוא, "לחש טרי, אגרופים קפוצים. הקרוע בתחתית הכובע נפתח -
"סלית'רין!"
השיחות נשמעו מתנודדות: הן היו צריכות להיות במרכז התשואות, ולא לשמוע אותן מאחור. עיניו של
בנג'מין היו רחבות. הוא הביט בחוסר אונים לעבר טרי מעבר למסדרון. מקגונגל טפח לו על הכתף, ולאט
לאט, כאילו בהלם, הוא הסיר את הכובע והחליק מהשרפרף.
"סלית'רין?" צעק, בעוד מקגונגל קורא לילד בשם קדוואלדר. עיניו עקבו אחרי בנג'מין עד לשולחן
האחרון, שם היו כמה נערים גדולים יותר מפנים לו מקום על הספסל. "מה הוא חשב?"
"הוא לא עשה את זה בכוונה, "אמר יהודה. הכובע רק ידע מה אתה חושב כרגע ...
טרי הפך אותו בזעם. "איך אתה יודע?"
קוטה, קופלין, קריווי, ועוד שני בנים, "אגלסטון, אנדרו!" ו"פינצ'ר, פטריק!" סווגו לתוך רבנקלו. טרי
נעץ בהם מבט כאילו הם גנבו את מיטתו של בנג'מין באופן אישי, והניף את צווארו להביט שוב בטבלה של
סלית'רין.
המיון עבר במהירות. נערה עם מטפחת כמו ערבי נקראה, אבל היא הלכה לסלית'רין, לרווחתו של יהודה.
ארבעה Ms-McKell, מלורי, Midgen ומונטגומרי - נשלחו כולם ברצף מהיר לבתים אחרים, אך בסופו

של דבר "רנדל, לטיסיה!" הפך לגריפינדור, אחר כך לקח גריפינדור את השניים הבאים, נערה בשם רובינס וילד בשם סלופר, אחר כך הלך עוד בחור להאפלף, ולבסוף נותרה רק שנה אחת, ילדה קטנה, אדומת שיער, שנראתה מוכרת במעורפל. "וויזלי, גינברה!" פרופסור מקגונגל אמר, והוא הבין מדוע: היא אחותו של רון, וכל שאר הוויזלים. "זה יהיה גריפינדור, "אמר מייקל.

"אתה לא יודע את זה, "אמר טרי בחושך.

אבל היא היתה, והאולם מחא כפיים בפעם האחרונה כשהמיון הסתיים. מייקל הניח את צווארו מעל שולחן הגריפינדור, שם שני התאומים האדומים-שיער הובילו את אחותם הקטנה אל מושבה. "איפה רון וויזלי?" "לא יודע, "אמר מייקל בעליצות. "אולי הוא החליט לעשות כניסה גדולה, אתה יכול לאכול, או שאתה צריך...?" הוא הצביע על הכיוון הכללי של הכיפה חסרת הרקמה של יהודה.

האוכל נבלע פתאום על כל השולחנות - מגשים של תרגולות שלמות חומות, תבלינים נוצצים לאור הנר, בשר ורוד כהה שנחצב לפרוסות, נקניקיות ואפונה. זה היה נכון, החגיגה הופיעה משום מקום;הוא שכח את זה. היו שם ירקות, כמובן - תלוליות של תפוחי אדמה חתוכים בקערות, גזרים חתומים בקווים של פחם - אבל זה היה קיץ ארוך, וזיכרוננו של הוגוורטס היה מלא פערים, ולכן היה הגיוני שהבית זכרונותיהם של הנשרות סבלו מאותו גורל. במקום זאת מזג לעצמו כוס מים והטה אותה ללחוש את שאחול אל השפה. הוא לגם לגימה ארוכה, צלחתו עדיין ריקה. דרך ארוכה לאורך השולחן, הוא ראה את פאדמה פאטיל עושה את אותו הדבר.

"אין לך מה להגיד לך?" מה קרה? "שאל מייקל בפה מלא. צלחתו היתה עמוסה במזון שלא זיהה יהודה - בשר בצורה מוזרה שנראתה כמו זרוע שטוחה, ירק ירוק שנראה כמו מקלות ברוקולי מתוחים - אבל הוא לא ידע אם הם מזונות של אשפים, או סתם גוי. מייקל בלע את רוקו כל כך שענינו דמעו. "אתה חייב לאכול ארוחת ערב!"

"היו לי פירות וכריכים ברכבת, "אמר בכנות. "עכשיו אני צריך לעבוד עם כל הבית. כמה שונה זה היה בשנה שעברה, כשישב על הספסל, על סף דמעות על מה שהרגיש כמו ימים. הוא היה קצת רעב עכשיו, אבל לא כל כך לא נוח. במקום לאכול, הוא צפה באולם הגדול. הוא לא היה היחיד: טרי אכל בעגמומיות, והוא המשיך להביט בשולחן הסלית'רין. יהודה החזיר את מבטו אל חזית החדר. סנייף הגיע לבסוף, רכון מעל שולחן הכתיבה ודיבר בדחיפות אל דמבלדור. האוכל דהה, והוחלף בקינוחים - טארט טארט, פשטידות שהיו גלידת שוקולד שנקברה בקצפת - ודמבלדור עזב את המסדרון, ומקגונגל סוחר אחריו. מייקל התבונן בהם. "עדיף לא להיות טרול אחר."

יהודה רעד. "אל תתבדחי על זה, הבחורה הזאת היתה יכולה למות". הוא סקר את הקינוחים וראה קערית של תותים פשוטים, אבל הוא היה צריך להושיט יד אל מורג כדי לקבל אותם, אז הוא הניח לזה. דמבלדור חזר, טאטא במעבר המרכזי והרים יד אחת לפטפט. פירורי הקינוח נעלמו. "עכשיו, אחרי שכולנו ארזנו סעודה טעימה, "אמר, "אני חייב להטריד אותך שוב עם כמה הודעות לפני שנצא למיטה.שאלנו הנכבד, מר פילץ', ביקש ממני להזכיר לך את כל זה אסור לסטודנטים לצאת מהמיטה בלילה, ושזה הרבה יותר נעים לכל המעורבים כאשר הם דואגים לעצמם, כמו תמיד, היער נשאר מחוץ לתחום לכל התלמידים שאינם משרתים מעצר ראוי. , אני רוצה להציג את ההגנה החדשה שלנו נגד פרופסור לאמנויות האופל. פרופסור גילדרוי Lockhart!"

הפרופסור קם על רגליו וקרן אל כולם, ויהודה העיף בו מבט אחרון. השיער לא היה גאלי או בלונדיני במציאות, אבל לא היה אפשר לטעות בלובן החיוך. רבים מהתלמידים, רובם בנות, הרכינו את ראשיהם וצחקקו.

"תודה!" הוא צעק. "אני מצפה לחלוק את ניסיוני הרב בקסמי הגנה ובשיער עם ילדי הוגוורטס - ואם אני אומר זאת בעצמי, עם חבריי למורים!"

"תודה לך, פרופסור לוקהרט, "אמר דמבלדור. "עכשיו השעה מאוחרת, ואין עוד מה לומר כי לא יכול לחכות למחר, אז אני אציע לך לילה טוב!"

מייקל פיהק. "אז נלך?"

"כן, בואו, "אמר טרי, מניף את רגליו על הספסל, "אבל קודם אני הולך לשם כדי להשגיח על אחי הקטן". הוא פסע על פני המחוזות, שהביאו את הרובנקלים החדשים מן השולחן, לעבר מכלול הסלית'רינים ליד השולחן הבא, בלי להביט לאחור כדי לראות אם הם עוקבים.

"השנים הראשונות, השנים הראשונות, את איתנו י זו הדרך לחדר המשותף י אתחול חאן מקגונגל רוצה לדבר איתך!"

"בנג'מין!" טרי דחף את הקהל. בנג'מין עמד בין שתי שנים ראשונות, נער שחור חסון והילדה הקטנה החיוורת, ולצליל שמו, הביט בטרי בעיניים פעורות לרווחה. "סלית'רין, מה קרה ? "שאלתי.

"אני לא יודע!" בנג'מין בכה.

"ובכן, מה אמר כובע המיון?"

בנג'מין נראה מבולבל. "אני - זה לא היה יכול להחליט, זה נמשך בין סלית'רין להפלף, ולבסוף הוא אמר סלית'רין!"

ילד מבוגר יותר ניגש לפניהם, ותג ירוק-כסף הוצמד לחזית גלימותיו. "תראה את אחיך מאוחר יותר, בוט, ורבנקלאו בוט, מוטב שתלך לישון".

"אבל -"

"הוא יהיה בסדר, "אמר המושל בקצרה. "אנחנו לא הולכים לאכול אותו".

נחיל הסלית'רינים התקדם לעבר מדרגות הצינוק, טאטא את טרי, את מייקל ויהודה איתם עד שלא יכלו לראות עוד את ראש השיער הבלונדיני בין גלי גלימה. טרי עדיין זימזם בהלם פעור. "בין סלית'רין להפלף, הוא לא יכול להיות רציני!"

"חמור באזקבאן, "אמר מייקל. מאחוריהם צחק סטיבן. האחרים רק הביטו בו במבט אטום. "לא חשוב, אתה מתכוון לחכות כאן כל הלילה כדי שיסיים לדבר עם מקגונגל, או שאנחנו יכולים ללכת למיטה? "שאלתי.

טרי הסתכל בערגה על דלתות האולם הגדול. "אני אפילו לא יודע איפה החדרים הסלית'רין המשותפים ... אני מניחה שזה הכי טוב לתת לו להסתדר לבד, לא כן, זה מה שאבא שלי היה אומר".

"לא, חבר, "אמר סטיבן. "מרלין יודע שאתה המומחה לאחים קטנים".

צחוק היסטרי עלה מבעד ליהודה: "אני מבקש את סליחתך?"

"אה, לא, זה נכון, לגולדשטיין יש ארבעה-עשר -

הם עלו במדרגות בפרצופים, מפטפטים ומחוותים, ויהודה השתומם על כמה קל היה - הבדיחה נפלה מפיו עוד בטרם עצר לחשוב מה פירוש הדבר, אם יחשבו על גודל משפחתו, אם זה גרם לו להיות שונה מדי, אם זה גרם לו להיות דומה מדי - זה פשוט בא באופן טבעי. כמו לדבר עם חבר.

קווין תפס אותם בקומה השלישית. "אתה יודע מה שסימוס סיפר לי, הארי פוטר ורון וויזלי קיבלו מעצר כבר י הם טסו כל הדרך לבית הספר והתרוסקו על המדשאה!"

"מגניב!" מייקל אמר. "למה הם לא סיפרו לאף אחד?"

"היינו כולנו בחג, בובה!"

"איך הם אפילו נותנים מעצר כל כך מוקדם השנה?" יהודה התפעל.

"יש לך, "ציין טרי, ואז נראה עצבני. "אני מתכוון -"

"זה בסדר, "אמר יהודה בשקט. הוא חיך. "היו לי מאתיים קווים אחרי שלושה שבועות, זה חייב להיות איזה תקליט".

"כבר לא, "אמר קווין. "הארי פוטר וויזלי אפילו לא הגיעו לסעודה".

הם היו עכשיו בקומה השביעית, וזה הזכיר לו. הוא עצר, והאחרים פנו להביט. "אני רק הולך לראות את פליטוויק, אני לא רוצה לגמור עם קווים". היו הנהונות של הבנה; לילות טובים הוחלפו, והוא יצא לדרך בנחישות במסדרון ודפק על הדלת המוכרת.

"היכנס!"

הוא פתח את הדלת לרווחה. פליטויק ישב ליד השולחן, קלפים מפוזרים בכל מקום. "אה, כן, מר גולדשטיין, אני חייב לומר שלא ציפיתי לראות אותך כל כך מהר י תיכנס, תיכנס".
הוא נכנס מבעד לדלת והתיישב בזהירות על קצה מושבו, תיקו נשען על רגלו. "חשבתי שאבוא הנה ואעבור את כל החגים וכשהם יהיו, "אמר. "אז אין לנו שום בעיה שוב."
"אחראי לך מאוד, מה היית רוצה שאדע?" שאלתי.

הוא פתח את לוח השנה שלו על ברכיו. למה ברכיו רועדות? "יש לי חופשה ביום שני, העשרים ושמונה, עד יום שלישי העשרים ותשע, זה ראש השנה, ואחר כך ביום השישי של אוקטובר ... "הוא הפך את עמודי הלוח ושמע את קולו מתגלגל אחרי יום טוב יום טוב עד שהגיע ליומיים של חג השבועות בעשרים וחמישה במאי. "וזה הכל."

פליטויק הניח. הוא כמעט לא הקשיב כלל. "בשנה שעברה היה קצת אקראי, לא? לא הרבה מראש, כל זה miscommunication ... אנחנו תמיד עושים כמיטב יכולתנו כדי להתאים ככל האפשר בתוך הקירות של הוגוורטס. עם זאת לעזוב את השטח הולך, המדיניות היא לחופשה של חמישה ימים, הימים האלה יהיו תלוי בך, כי אני לא מתיימר לדעת מה אפשר לעשות פה ומה יש, לא ללכת הביתה, אתה מבין - לבקר בכפר המוגלים."

"דאפטאון, "תיקן. איך יכול פרופסור פליטוויק לזכור? בראשו החל לכתוב את המכתב. הרב זלר היקר ... פריק יוכל כנראה להגיע לגולדרס גרין מחר בבוקר. "האם זה בסדר אם אחזור בקרוב לספר לך?"
"בסדר גמור, "אמר פליטוויק, מחייך ומגלגל את הקלף כאילו כדי לסמן את הוועידה שלהם. "קח את כל הזמן שאתה צריך."

הוא לא זז. גרונו היה יבש. "ו ... יש עוד דבר."

"קדימה, "אמר פליטוויק.

"הבר מצווה שלי, זה הולך להיות ביום שני ה-22 למאס, אז אני צריך ללכת הביתה אז, ואז יש מסיבה ... בסוף השבוע ..."

הוא ידע מיד שמדובר במילה לא נכונה. פניו של פליטוויק היו נעולים כמו נר. "אתה צריך לחזור הביתה באמצע המונח למסיבת יום הולדת?"

יהודה קפא. מסיבת יום הולדת? הו לא, לא, לא ... המשרד נראה מסתובב סביבו. הוא היה מסביר את זה, הוא היה צריך רק למצוא את המילים. לנשום. פליטוויק. ב. החוצה. הוא ניסה להתמקד. המשרד. זה היה רק פליטויק. הוא נעשה מודע לרגליו הרועדות, ידיו הקהות מכורבלות סביב ידידות של שקית. האות!
"הורי שלחו את זה, "פלט. הוא התכופף והוציא את המעטפה. "הם אמרו לי לתת לך את זה."

פליטוויק טפח על המעטפה עם שרביטו, והיא נסתרה, והמכתב החליק כלפי מעלה לתוך ידו. עיניו זינקו ימינה ושמאלות מעבר לשורות, וגבותיו החלו להרים. יהודה ראה את כתב היד של אמו בעיתון, אך לא הצליח לקרוא אחורה. הוא החליט מיד ללמוד. הדממה נמשכה עוד ועוד. היה לו ראייה פתאומית של עצמו בווייק ויקרא במרכז החדר המשותף, אוכל תפוזים לסעודה, מייקל מציף עליזות פלסטיק וטרי בוחן את כל מהלכיו -

עם סופית, הפנה פליטוויק את הנייר כלפי מטה על שולחנו. "ובכן, "אמר. "זה בהחלט יכול להיות מסודרים."

"מה?"

הוא ציפה להילחם, לבכות - לא כדי לנצח. פליטוויק תופף על המכתב. אצבעותיו היו צרות ומרופפות, כאילו היו לו עשר רצועות קטנות שצמחו מכף ידו. "איך אני יכול להתווכח עם זה?"

"עם מה?" עיניו התרוצצו אל הנייר. "אני יכול לקבל אותו בחזרה?"

"לא, לא, לא, זה מכתב אחד שאני רוצה לשמור ... בכל מקרה, זה בהחלט לא נראה כי ההורים שלך התכוונו לקרוא את זה." פליטוויק קם על כסאו, אם כי לא נראה גבוה יותר. הוא העביר את שרביטו וקופסה

נפתחה לרווחה. המכתב התגלגל שוב וחצה את החדר. *Accio*! הוא חשב, אבל פליטויק בוודאי לא יהיה משועשע, וחופּ מזה, שרביטו עדיין ארוז. זה היה קורבן קטן לבר מצוה אמיתי. "תודה לך, פרופסור, "אמר בלהט.

"לא כל כך מהר, מר גולדשטיין, עדיין יש לנו בעיה!"
סחרחרת בהקלה הוא שקע בחזרה בכיסא. הוא עמד לערוך בר-מצוה, הם אפילו רצו לתת לו לבחור מתי לעזוב, כדי שלא יהיה עליו לסמוך עליהם שינחשו את הימים החשובים. מה שזה לא יהיה, זה יהיה בסדר. "מה הבעיה?"

"הבעיה, מר גולדשטיין, היא שבזמן שמסיבת יום ההולדת שלך נמשכת מ-21 במאס דרך החגים האביביים השביעי, באביב הרביעי, אנחנו לא יכולים להחמיץ את המעמד הזה עכשיו, נכון? אני עומד לדרוש שתחזור להוגוורטס לשבוע שבין לבין.

"כן. באותו רגע, הוא היה מסכים לשבת דרך ההיסטוריה הכפולה של כל יום במשך כל השנה.
"אפילו לא מפסיק לחשוב על זה י הוגוורטס באמת משפחה עתיקה, ועכשיו לך למיטה איתך, מר גולדשטיין, אתה רוצה להיות מוכן היטב לשינויים בטרנפיגורציה מחר!
הוא שמע את פליטויק שורק בעליזות כשהדלת נסגרה מאחוריו. זה הרגיש כאילו עברו שעות מאז שנכנס, אבל הוא נזכר איפה הדלת, המדרגות הלולייניות שמאחוריו לוקחות אותו מעלה מעלה אל הפלטפורמה העגולה מחוץ למגדל רבנקלו. הוא הרכין את כתפיו ודפק, והקול צלצל דרך הנחיתה הקטנה כמו פעמון: "האם התשובה לשאלה הזאת לא?"

הוא כמעט אמר "לא", אבל עצר את עצמו בשנייה האחרונה - זה היה עושה את התשובה כן, וזה היה שונה מאשר לא, אבל חייבת להיות תשובה, כולם נכנסו לחדר, וזה לא יכול להיות כן, כי אז התשובה האמיתית תהיה לא ואתה תהיה לא בסדר ... איך לא להסכים, אבל בלי לומר את המילה?
חיוך משוך בזווית שפתיו. "אה, "אמר.
"חמקתי בחוכמה, "צחק הקול, והדלת נפתחה לרווחה.

החדר המשותף היה שקט, אבל לא כמו שהיה ביוני; כמה ספרים היו מונחים על השולחנות כאילו מישהו הניח אותם באמצע הפרק כדי להיכנס למיטה, ואש שרקה בחום בחום. הוא חצה את החדר וטיפס על המדרגות, שומע צלילים מוזרים של מוסיקה. הדלת שבה ישנו בשנה שעברה נשאה שלט בשם "שנים-עשר שנים", ובתוכו היו המטען פזור סביב החדר. מייקל ישב בשיכול רגליים על מיטתו של קווין, ושרטט תווים אקראיים על גיטרה. קווין עמד לצדו, אוחז במקרה שחור על פניו, כאילו קיווה שיסתיר אותו.

"הו, "אמר יהודה. "אתה יכול לנגן בגיטרה?"
"לא, אבל הוא יכול!" מייקל הרים את הגיטרה והעביר אותה לקווין. "תמשיך, תראה לו!"
פניו של קווין נראו כאילו מישהו הצית אותה. הוא הניח את אצבעותיו בקפידה ונמנע מלהביט בעיניהן, כשהוא מקשקש את החבלים בחבטות אל גיטרה. הוא שר, קולו רך ואטי מהרגיל: "בכל חיים, יש לך קצת בעיות, אבל כשאתה דואג, אתה מכפיל את זה, אל תדאגי. הוא שמט את ידיו, והחדר היה ריק ללא המוסיקה. "אתה מכיר שירי אשפים, מייקל, אני רוצה ללמוד משהו".

"לא, את לא. (יהודה נרתע). "שחק עוד משהו מן המוגלגים!
"תשמור את זה, שניכם, "אמר סטיבן. הוא הניע את ראשו לעבר טרי, שכרע ליד מיטתו ולחש לעצמו. "יש כאן אנשים אחרים".

"מצטער. "קווין הניח את הגיטרה, עדיין מסמיק. הוא דחף את התיק בזהירות והניח אותו בארון הבגדים שלו.

חדר השינה הפך עמומים כשם שאחד לאחד סטיבן וטרי וקווין סיימו להזיז בגדים לחזהו וכיבו את הנרות שלהם והסיטו את הווילונות סביב המיטות שלהם. מייקל הלך להתקלח. יהודה פרק גם הוא, והניח את העט ואת המחברת המוגלגית שהביא כדי לחבר את מכתב ההשבעה שלו.

הרב זלר היקר, כתב. לא היו לו עשר שאלות, אבל זה היה דחוף, הרב היה מבין. אילו יכולתי לבלות רק חמישה ימים בבית חב"ד בדופאנט, מה הם צריכים להיות?
הוא הניח את זה על השידה ופנה אל דף נייר חדש. המילים זרמו בקלות: אמא ואטי היקרים, זה אומר לך שהגעתי להוגוורטס. הנסיעה היתה בסדר. עכשיו אני במעונות. אני קצת עייף, אז אני אברר שוב את האוכל הכשר מחר. נתתי את המכתב לראש הבית שלי כמו שאמר טטי, והוא אמר שאני יורשה לחזור הביתה לבר מצווה אבל אני אצטרך לחזור בין שבת לחופשות האביב. הוא היסס, מנסה למצוא דרך לשאול בכבוד, ואז החליט שעדיף להיות פשוט. הוא נראה קצת מופתע כשקרא את המכתב. מה זה אומר?
תגיד לכולם שאני מתגעגע אליהם, ולשלוח shleima refuah גדול סבא ראובן.
אהבה, יהודה.

הוא קיפל את שני המכתבים יחד ופנה אליהם אל הרב זלר, 33 רחוב הלסוול. "מיכאל?" הוא אמר בשקט. מייקל יצא מחדר האמבטיה בפיג'מה, מגלגל את שערו יבש. "המכתבים שלך מוכנים, הנה, אני אקבל את פריק ..."
הם כרעו על ברכיהם ליד החלון, הכלוב בינם לבין רוח הסתיו שרבעו את הווילונות, ומייקל הרים את תפס הכלוב. הינשוף קפץ החוצה והושיט את רגלו, ממתין שייקרא לשירות. מייקל הביט בו בספקנות. "חושב שהוא יכול לנהל את זה?"
יהודה הושיט את המכתב. הינשוף אחז בו, חזק להפתיע, והביט בו.
"תביא את זה לרב זלר, "אמר. "שלושים ושלוש רחוב הלסוול, ומחכה שיכתוב תשובה, בסדר?"
פניו נפנו מפיו של מייקל, הוא מילמל פרק תהילים כשהינשוף זינק מחלון המגדל אל הלילה, ממריא לעבר לונדון ומכה בכנפיו בחוזקה כנגד הרוח.

הוא התעורר למחרת בבוקר. השמש היתה בוהקת, הווילונות מרשרשים, ולרגע נדרש לו להיזכר היכן הוא. הוא שכב במיטה בעיניים פקוחות לרגע לפני שהתיישב. הגיע הזמן לשחק במשגית.
במטבח היו דיירי הבית דוחפים דייסה מעציצים ענקיים לקערות הגשה, מציירים רצועות דקות של בשר ומכניסים חלב לפכים, והארון שמתחת לשולחן חיתוך הירקות היה בדיוק כפי שהשאיר אותו, סבין לחלות חלודה, את כל. הוא קימט את אפו לעבר הסירים המנוקדים בתבנית, והרים את אלה החדשים החדשים לצדם כדי להשוות. "אני יכול לזרוק אותם החוצה?" הוא לא שאל איש במיוחד.
"הדברים בקבינט המיוחד אינם שייכים להוגוורטס, "אמר שדון-בית שלא הכיר. "זה שייך למי שמשתמש בקבינט המיוחד, עכשיו זה מאסטר גולדשטיין".
הוא לקח את זה ככזה, והתחיל לחנוך את הסירים שלו בארוחת הבוקר. הדבר היחיד שהוא ידע לעשות הוא ביצים, אבל האלפים אפתו לחם בקרבת מקום, בלשו קמח ומלח ושמן לבועות חומות: עוד שדון-בית היה מסיר את הכיכרות המוגמרות מתנור לבנים גדול. הוא ביזבז שתי ביצים שפשטו אותן חזק מדי על הדלפק, אחר נראה כאילו היה לו כתם דם, ובשלב מסוים הוא נטש את הביצים על הכיריים בזמן שהוא רץ בחיפוש אחר מלח, אבל בסוף הוא גירד ביצים מקושקשות, מעט חומות, מן המחבת אל הטוסט, שטף, רץ למעלה והתיישב ליד מייקל, חסר נשימה. הוא ראה את טרי ליד שולחן סלית'רין, שני הראשים הבלונדינים משקפים את התאומים של וויזלי בקצה השני של האולם.
מייקל עקב אחרי מבטו. "הוא נתן לך צרות, יהודה י לא גרר אותך לתא שלו ברכבת, נכון?"
"לא, הוא היה בסדר." הוא נגע בשרביטו בצלחתו, והטוסט והביצים התגלגלו. הוא חש גאה בצורה מגוחכת. 'הצלחתי!' הוא רצה לצעוק, 'עשיתי את זה בהוגוורטס, בלי שמבוגרים יסבירו לי איך! וזה אפילו טעים!

מאה ינשופים מיהרו פנימה, הקיפו את המסדרון והשליכו מכתבים וחבילות לתוך ההמון שמתחת. מעטפה נפלה על צלחתו, ופריק השתופף כדי להיאחז בגאווה על קנקן חלב. הוא נכתבה בכתב ידו של הרב זלר ליהודה / אנתוני גולדשטיין, הוגורטס. הוא קרע אותה בשקיקה.

יהודה היקר,

אחרי הרבה שיקול, אלה המחשבות שלי. יש לתת עדיפות לאותם מצוות דומות שלא ניתן לתרגל בעצמך, כגון שופר, סוכה, מינימום פרווה וזכורים. מגילת אסתר היא מצווה דרבנן; אתה לא יכול להשיגו מחומש. ובעוד אתה יכול לומר את התפילות של יום כיפור בכל מקום בעולם, אני חושד כי תמצא את היום הרבה יותר משמעותי אם הוא בילה עם קהילה.

את "חופשות" שלך צריך לקחת כדלקמן:

היום הראשון של ראש השנה - 28 בספטמבר

היום השני ראש השנה - 29 בספטמבר

יום כיפור - 10 באוקטובר

פרשת זכור - 6 במרץ

פורים - 7 במרץ

זה מותנה בבניית סוכה מאולתרת במתחם בית הספר - אם זה יתברר כבלתי אפשרי, תודיעו לי בהקדם האפשרי, ואני אחזור. אם הבחור הקטן הזה יעמוד בפני האתגר, אשמח לשלוח לך לולב ואתרוג, ואני בטוח שגם ההורים שלך ישמחו לעשות זאת.

לדיון נוסף, ראה חיי אדם, כלל סמאך-צ'ס.

"על המכונית, לא הייתי מתרשם אם הם הוציאו אותך -

הוא קפץ. "מה זה?"

"הוולר". מייקל השליך קערית דייסה לתוך הקערית שלו, כשצעקות האשה ניתרו מהקירות שסביבו. "נשמע כמו אמא של ווידלי לא מאושרת איתו יותר."

"אני לא חושב שתפסיק לחשוב מה אבא שלך ואני הלכנו עד שחשבנו שזה הלך! מכתב מדמבלדור בלילה האחרון - חשבתי שאבא שלך ימות מתוכה! לא הבאנו אותך ככה אתה והארי הייתם שניכם מתיים! אנחנו מתעללים לגמרי, אבא שלך מתלבט בעבודה, זה בהחלט הפגם שלך, ואם אתה מעמיד עוד אחד את השני, אנחנו נביא אותך הביתה".

ליד שולחן גריפינדור, היה פום! והנייר עלה בלהבות, כשהוא תואם את פניו ושערו של ווידלי האדמוניות. "ראית את הסימנים לכל המועדונים השונים?" שאל מיכאל, כאילו דבר לא קרה. "יש שם אבני-מצוה, ומוסיקה, ויש אפילו אחת בשביל המוגלגים - הו, והשנים השנייה יכולות לנסות את צוות הקווידיץ' - אני הולך להירשם!"

"לא ראיתי אף אחד מהם, "אמר. "ירדתי מוקדם, אתה יכול לשחק קווידיץ'?"

"אני בסדר - שום דבר מרהיב, אבל אולי גם לא תצטרף לקבוצה אם לא תנסה בכלל".

סופת ברד של מטוסי נייר פרצה על פני הצלחות. הוא שלף אחת מהאוויר ופרש את מה שהתברר כמתוכנן לקורס השנה. ליד השולחן הראשי פתח פרופסור פליטוויק עוד נחיל על פני החדר, זה מכון לשלישית שנים במעלה הספסל. הגיע הזמן לכיתה להתחיל שוב.

"מה אמר המכתב של אמא שלך?" שאלתי. שאל מייקל כשפניהם יצאו להכפלה כפולה. "זאת שהיא נתנה לך בשביל פליטוויק, האם היא מכירה אותו?" שאלתי.

"אני לא יודע מה זה אמר." הוא בעט בדלת הכיתה הפתוחה בכוח רב מכפי שנדרש. פרלו, מה היה חופשה? "פרופסור פליטוויק לא נתן לי לקרוא את זה, הוא שם את זה בתיקים שלו".

קלפים היו פרושים, כמוסות חדשות של דיו עמדו על המוכן. הפעמון צילצל כדי לסמן את תחילת הכיתה, מה שהופך את כולם לשבת זקוף. הדלת נפתחה, אבל זו היתה רק פאדמה פאטיל, ממחרת אל המושב הריק

האחרון לאורך כל הדרך מאחור, ואז הגיע פרופסור מקגונגל מאחוריה וסגר את הדלת. היא צעדה אל רציף המורה וקראה בשמותיהם במהירות. הם לא בזבזו זמן בבדיקה הסופי של השנה שעברה, כאשר הם היו צריכים להפוך עכבר לקופסת טבק. חמש דקות לאחר מכן, מייקל הטיל את כיסאו על שתי רגליו האחוריות, ראשו מתנוודד לאחור לבהות בתקרה: יהודה הביט בו במבט שואל. "עם זאת, החיה נשארת חיה," אמר פרופסור מקגונגל. "זה רק לוקח את המראה של אובייקט היעד." *"החיה נשארת חיה"*, הוא רשם בקדחתנות; *חיים ואיכויות בלתי מוחשיות אחרות*, לא ניתן להסיר או לשנות באמצעות שינוי צורה... מייקל הניח לכסאו ליפול קדימה בחבטה. "אז אם אתה משנה משהו לכסף, זה לא שווה כלום?" הוא קרא. "סליחה?" פרופסור מקגונגל הביט על משקפיה.

יהודה התכווץ תחת מבטה, אבל מיכאל חרש קדימה. "למדנו שכל דבר שאפשר לגעת בו יכול להפוך לכל דבר אחר שאפשר לגעת בו, נכון? אבל אי אפשר לגעת בחיים, אז העכבר עדיין חי, זה פשוט נראה כמו קופסת טבק. משהו ששווה כסף, נכון? אם אני מעוות עכבר כדי להיראות כמו גלאון, האם זה יהיה שווה גלאון או שזה עדיין עכבר?" "הייתי מעניק עשר נקודות לרבנקלו בשביל הטיעון שלך," אמר פרופסור מקגונגל, "האם עשית את זה עם היד שלך,

"אבל אם זה נראה כמו גלאון, זה גלאון!" צעקה מנדי. "מה עושה משהו שווה כסף, זה פשוט צריך להיראות כך, כסף לא חי!" הוויכוח נמשך עוד ועוד עד שהפעמון - "קלאס דחה," אמר פרופסור מקגונגל, "נתחיל בשבוע הבא עם חיפושיות לכפתורים" - ואז זה היה צהריים, אחר כך שיקויים, ואחר כך מנחה בחדר השינה, כדי שיוכל להגיע להיסטוריה של הקסם, היום מטושטש מטושטש. בפעם האחרונה היה הרבולוגיה עם הסלית'רינים, דשדוש מבעד לדלתות החממה שמאחורי כמה מהסלית'רינים - מאלפוי, שני ילדים גדולים יותר ששמותיהם לא ידע יהודה, ונערה עם שיער נער. "חכה עד שאבי ישמע על זה," אמר מאלפוי. "הוא קצת יותר מטומטם," אמרה הנערה קצרת השיער בשאט נפש. "עדיין לא היו לך הרבה הגנה נגד אמנות האופל, נכון?"

"לא עד מחר," אמר יהודה. הוא לא ידע בדיוק מה היה Horklump, אבל הוא ידע כי יש לו ערכים גם אלף אחד עשבי תיבול קסום פונגי, כמו גם חיות מופלא ואיפה למצוא אותם, וכל דבר מוסמך גם בהמה וגם פטרייה כנראה לא היה לא ייכנס למנסה בקרוב. הוא התיישב בשורה מאחוריהם, ומאלפוי צמצם את עיניו. "זה המושב של בלייז".

"לא הקמנו כאן מושבים". לבלבול שלו פרץ מיכאל בצחוק כשחצה את יהודה אל המושב הבא. "תגידי לו, יהודה, עכשיו בוא נמשיך עם הרבולוגיה, אני רוצה להתאמן".

מבטו של מאלפוי נינוח. "אתה מנסה, קורנר?"

"כמובן, לא?" "אני כבר בצוות!" מאלפוי אמר בגאווה. "אבא שלי קיבל מטאטאים חדשים לכל הצוות - ראה אי פעם" נימבוס שני אלפים ואחד?"

"לא!" עיניו של מייקל התרחבו. "אתה צוחק? אני יכול לראות אותו?" שאלתי. פרופסור ספראוט קראה לשתיקה, והרגע של אחדות האחדות הסתיים מהר ככל שהתחיל; הם בילו את ארבעים וחמש הדקות הבאות, כשהם מחזיקים בדקירות של שיחים קוצניים שנראו כאילו הם מסוגלים לחדור את הכפפות שלהם, ולבסוף, סוף סוף, היום הראשון הסתיים והם יכלו לחזור לחדר המשותף של רבנקלו.

"תראו, אלה הסימנים למועדונים," אמר מייקל והנהן לעבר לוח המודעות. בדיוק כפי שאמר, היו סימנים לניסויי הקווידיץ', לשחמט, ללהקה (קווין חתם את שמו במכתבים קטנים ונבוכים), לקליגרפיה. הוא שאל

את עצמו אם יש לו זמן להצטרף לאותו אחד, לשפר את ספירוס שלו - "אה!". הוא זכר. "אני צריך להכין את השיעורים האחרים שלי".

טרי הסב את מבטו מהר מדי, מביט בקיר שממול.

"טוב, תביא אותו לכאן," אמר מייקל. הוא כבר ישב, ליד טרי במעגל קטן של כורסאות, ספר פתוח על ברכיו. "אתה לא צריך להתחבא באולם השניה".

הוא הביט סביבו. צ'ו התעסק במשהו שנכתב בסינית, וספרו של ברונווין נראה ככתב-יד לטיני מואר. עברית וארמית לא יהיו לא במקומן. כשחזר, הם כבר לא היו לבדם: בנג'מין ישב על הכיסא שלצדו. הוא פתח את התיקיה שלו ועבר בין שמונים ושלושה עמודים של גליונות עבודה של יומה. הסדינים למשנה הראשונה היו רשימה ארוכה של מילים וביטויים לתרגום, עם שאלות מעקב שהוא יכול היה לדרוש לו לצוד באמצעות טקסט עבור רמזים. כדי לסיים את כל זה בפסח, הוא היה צריך לעשות אחת-עשרה או שתים-עשרה דפים בכל חודש - שלושה בשבוע; יותר אם יש ימים טובים או בחינות כדי לעקוף ... "האם היה לך הגנה נגד אמנות האופל עדיין?" טרי אמר. "מה זה לוקהארט באופן אישי?" בנג'מין לקח הרבה זמן לחשוב לפני שהוא ענה. "טוב ... הוא אמר לאט, הוא ... עושה בכיתה מאוד מרגש".

מייקל נחר בבוז. "אני בטוח שהוא עושה".

"הוא התנהג איך תפס את השדון במסננת התה, "המשיך בנג'מין. "בחורה בשם מרסי מונטגומרי היתה השוד, אני לא חושבת שהיא היתה מאושרת מאוד. הייתי מעדיפה ללמוד איך ללכוד שדון במסננת תה מאשר לראות אותו עושה את זה, אבל אולי לעשות את זה בפעם הבאה. " "אולי אתה פשוט לא מבין את דרכו של ההוראה," אמר טרי. "הוא עשה כל כך הרבה דברים נהדרים!" בנג'מין ומייקל שתקו.

"מה?" טרי אמר בהתגוננות. "הספר תמיד טוב יותר!"

יהודה הרים את מבטו. "את לא מקשיבה לסלית'רינים, הבחורה הזאת אמרה שהוא יותר מטומטם! "אני לא לוקח שום מילה של סלית'רין לשום דבר," אמר טרי, לפני שהסתכל באשם על אחיו. "הם נורא, בן?"

"אני מניח שכן," אמר בנג'מין לאט. "זה היה רק יום, אתה יודע, ואנחנו היינו בעיקר בכיתה, או שהייתי איתך".

יהודה באמת לא יכול להאשים אותו. אם היה לו כאן אח ... זה היה מגוחך, מנסה לדמיין את שלום בחדר המשותף של רבנקלו. אבל אם שלום היה כאן, והם רצו להיפגש במסדרונות בין השיעורים, או למדו יחד על מיטות הארון של זה, הוא לא היה יודע מייקל היה - או טרי, הוא הניח. לא אם היה לו חבר מהבית. אבל בנג'מין לא היה זקוק לכך; כולם כאן כמוהו.

"לכן." מייקל גחן לפנים. "איך נראה החדר הרגיל?"

"קצת כמו מערה," אמר בנג'מין בלהיטות, "והקירות נחצבו מתוך סלעים, והנה חלונות הזכוכית הגדולים האלה, אבל בגלל שהם מתחת לאדמה הם פונים היישר אל האגם, אז זה כאילו כל החדר אקווריום." "מצמרר," אמר טרי.

"והסיסמה היא *Parseltongue*, "סיים בנג'מין, בקול כואב.

"לדבר נחשים," הסביר מייקל, במבטו המבולבל של יהודה. "סלית'רין - הסלית'רין הראשון, אני מתכוונת - יכול לעשות את זה." "לא."

"זו הסיבה שהסמל הוא נחש?" "שאלתי." "מה קרה?" "שאל, נזכר בדגלים המשתלשלים מחגיגת השנה שעברה."

"זה חייב להיות," אמר בנג'מין. "בחדר המשותף יש גילופי נחשים ודברים בכל מקום - אתה צריך לרדת כדי שאוכל להראות לך".

טרי רעד. "לא תודה."

מילון מונחים

קיצור-קיצור של קיצור שולחן ערוך.

פרום - דתי.

הערה: לצעוק - out כדי Pottermore מיון כובע לשים אותי Slytherin ומעורר השראה פרק זה.

מקור: <https://www.fanfiction.net/s/10847788/17/Goldstein>